

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789672672.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

En dag, idet jeg ville gå fra danseskolen, kom solodanser Funck hen til mig, klappede mig på kinden og sagde: »I mit lille nye divertissement har jeg betænkt at anvende dig til at danse en lille solo. Vi skulle snart begynde på at indstudere den.« Jeg blev forbavset, og hjertet bankede i mig af glæde, men jeg svarede kun med en dyb nej. Denne lille solo var min første debut for publikum.* Jeg husker endnu den dag i dag pas for pas deri; publikum lønnede den med bifald, og mange af teaterpersonalet kom hen til mig, klappede og kyssede mig og sagde, at jeg havde danset nydeligt. Jeg var lykkelig, uden at jeg selv rigtigt vidste hvorfor. Jeg blev nu tillige benyttet til alle slags barneroller i skuespillet, både drenge- og pigeroller; og den lille skuespillerinde med det sky og ydmyge væsen vandt sig alt dengang ikke få venner. Således gik da et årstid. Da skulle Nielsen have en aftenunderholdning til egen indtægt. Han kaldte mig til sig og spurgte, om jeg kunne så meget tysk, at jeg kunne fremsige et digt i dette sprog til hans aftenunderholdning? Jeg svarede, at det vidste jeg ikke ret. Han læste nu: »Lob der Kleinen« af Castelli for mig og spurgte, om jeg forstod det? Herpå svarede jeg ja. »Så tag det hjem med,« vedblev han, »og kom til mig, når du kan det.« Da jeg kom hjem og fortalte denne nyhed, blev mine forældre meget glade, men Herman trak brynene sammen og sagde, det var ham ^{*} 53

meget imod, at jeg skulle undervises af Nielsen. Ved Hermans hjælp lærte jeg nu at læse det rigtigt op, og da jeg kunne det udenad, gik jeg til Nielsen for at lade ham bestemme, om det lod sig gøre at lade mig fremsige det. Han blev meget glad og rørt ved at høre det smukke digt i min barnlige fremsigelse, rettede mig i et og andet, og jeg måtte flere gange gentage det for ham. Da jeg gik, kyssede han mig i sin glæde, et kys, hvoraf jeg mærkede, at jeg i mit 14de år var mere jomfru end barn. Aftenen den Snde januar 1826 gjorde det lille tyske digt formeligt furor. At det var mig, al denne jubel gjaldt, gjorde jeg mig kun dunkelt rede for. Nu blev det mode at bruge mig på de aftenunderholdninger, som snart en, snart en anden af personalet gav. Kort efter Nielsens af-tenunderholdning kaldte Frydendahl mig til sig en eftermiddag i samme måned. Da det var mørkt på denne tid af dagen i januar, tog Herman mig som sædvanligt, når han fulgte mig, ved hånden som et lille barn og ledsagede mig til porten. Da jeg kom ind til den store, smukke og af udseende fornemme mand - jeg var meget undselig ved at stå lige overfor ham - sagde han: »Hør, min lille pige, jeg skal i februar måned have en aftenunderholdning på Hofteatret, og jeg ønsker, at du på denne skulle udføre en scene med hr. Rosenkilde.« Jeg takkede og nejede. Han gav mig nu en bog, hvori der stod Poul Møllers digt: »Hans og Trine, en scene i Rosenborghave«, bad mig lære den, da skulle han sige mig nærmere besked, når prøverne skulle være. Jeg nejede atter, sagde mange tak og gik. I porten stod Herman endnu og ventede for at følge mig hjem. Da han hørte, hvad Frydendahl havde villet mig, sagde han: »Det er en underlig maner af disse herrer uden videre at sende bud efter dig i mørke, regn og slud, for at du skal gøre dem tjenester; ville de noget, kunne de jo komme til dig.« Jeg syntes, det var en urimelig tale, og begreb ikke, hvor det kunne falde ham ind, at disse mænd skulle komme til mig. Når Herman således hentede og fulgte mig, havde jeg altid en uhyggelig følelse, som om jeg foretog noget, der var en skam for mig; og hvad der i høj grad forøgede denne følelse var, at jeg godt mærkede, også han var forlegen og gjorde, hvad han kunne, for at ingen forbigående skulle kende ham med den lille pige ved hånden. Han drilledes vel af sine venner for sin interesse for mig, ligesom hin samtale i gæstestuen endnu lå på mig med hele sin vægt. Den 54 rare, godmodige Lindgreen, hvem jeg på Hermans opfordring havde bedt gå denne scene igennem med mig, endte enhver undervisning, idet han klappede mig på kinden, med de ord: »Kan du gøre det således om aftenen, min pige, så er det godt.« Den 12te februar samme år gav Frydendahl sin aftenunderholdning på Hofteatret; den blev af afgørende betydning for min fremtid.